

JORDI LAY/ARXIU

14 d'oficials i 44 de convençuts

El 43% dels diputats de la cambra catalana volen un estat propi. I la majoria són a CiU: en concret, el 70% dels seus diputats es declaren independentistes. EL TEMPS fa una segona llista d'escons estelats, que passa dels 14 diputats d'ERC i SI a 58. Les enquestes avalen el creixement de l'independentisme sociològic, i sembla que, per primera vegada, el Parlament comença a agafar la mateixa velocitat que la societat civil.

Si més no, de cor.

Un Parlament més sobiranista que no sobirà

Constitució del Parlament de Catalunya, el dia 16 de desembre proppassat. ERC, ICV, SI i C's no tindran representació a la mesa.

El secretari executiu de comunicació i estratègia de CDC, David Madí, assegurava –l’endemà d’anunciar que es retirava de la primera línia política– que “el gran gruix del sobiranisme sociològic és a les files de CiU”, referint-se a aquells qui defensen un creixement de les quotes d’autogovern de Catalunya “sense límits”, però no als independentistes per convicció. Però resulta que la federació nacionalista també allotja el gruix essencial dels diputats independentistes que constituïran el Parlament de la novena legislatura. 43 escons dels 62, és a dir, el 70% dels representants de CiU, es declaren obertament independentistes, si bé matisen que encara no és l’hora d’un referèndum perquè la societat catalana no està preparada. Però surten de l’armari ideològic, al-

CiU no donarà suport a una consulta independentista, però 43 dels seus 62 parlamentaris es declaren independentistes. I també a ICV una diputada voldria un estat propi. És a dir, a la cambra catalana no hi ha 14 escons independentistes, sinó 58. La diferència entre els uns i els altres és de ‘tempo’.

guns sense complexos, uns altres més tímidament. EL TEMPS ha elaborat una llista –vegeu pàgines 22 i 23– demanant directament als diputats o recollint les seves posicions polítiques sobre la independència. En aquesta llista hi apareix també una parlamentària

d’ICV-EUiA. Així doncs, al marge dels 14 diputats independentistes certificats per programa electoral, d’ERC i Solidaritat Catalana per la Independència, se n’hi afegeixen 44 que ho són si més no de cor, i que no els fa res de fer-ho públic.

A Madrid –i també a casa nostra– molts s'alegraven que l'independentisme oficial al Parlament hagués passat de 21 diputats a 14, malgrat l'aparició d'una segona força amb aquest objectiu. Amb els programes polítics a la mà és veritat. Però les conviccions individuals dels diputats van per un altre camí. El nou Parlament tindrà 58 diputats independentistes, el 43% de la cambra. Curiosament, les enquestes socials més recents no arriben tan enllà. Situen el nombre de ciutadans independentistes entre un 23% i un 37%, tret d'una enquesta de la UOC que arriba al 50,6%, o un dels Racòmetre d'enguany, que registrava un interval entre el 48% i el 52% dels enquestats.

Equilibrar estratègies i sentiments. El virtual president de la Generalitat, Artur Mas, expressa prou bé l'ambigüitat en què s'ha mogut històricament CiU envers la qüestió nacional, expressada nítidament en una sentència de Jordi Pujol a principi dels 90: "Catalunya és com Lituània, però Espanya no és l'URSS." Mas, a diferència de Pujol, ha dit públicament que votaria sí en un referèndum d'autodeterminació, si bé deixa clar que proposar ara una consulta d'aquestes característiques originària una fractura social. Aquest sí de sentiment però *ara no toca* estratègicament és el nexa d'unió de la majoria dels 43 diputats independentistes del grup parlamentari de CiU.

La batalla en termes nacionals del grup majoritari a la cambra catalana, que comandarà tot sol el govern de Catalunya, és el pacte fiscal català, amb característiques molt similars al concert econòmic basc i navarrès. CiU considera que en matèria econòmica sí que hi ha consens social –calculen que el suport que tindria la reclamació d'un tracte fiscal individualitzat arriba a un 80%–, mentre que una consulta per la independència dividiria els catalans en dos fronts. Per a CiU, l'autodeterminació encara no compta amb prou suport social per a sortir victoriosa d'un referèndum. Així doncs, els parlamentaris de CiU, independentistes, sobiranistes, o moderats com es defineixen alguns, no votaran a favor d'una consulta independentista, si més no durant aquesta legislatura.

JORDI PLAY/ARXIU

El 10 de juliol del 2010, un milió i mig de persones van manifestar-se contra la sentència del TC sobre l'Estatut. S'hi van veure més estelades que mai. Tret del PP i C's, tots els patits hi van ser.

La Unió independentista. A la direcció de CiU, més a uns que no a uns altres –al *pinjol* hi ha molts independentistes–, li pot resultar incòmode que el 70% dels seus diputats siguin estelats, en una legislatura en què el debat Catalunya-Espanya es preveu molt intens. La ressaca de la sentència del Tribunal Constitucional, un Estatut encara per desplegar i l'amenaça permanent de recursos contra la llengua no deixaran marge per a esquivar el debat. Els comandaments de la federació hauran de confiar en la disciplina de vot i la bona entesa que fa possible la convivència en un grup amb dos partits, CDC i UDC, que si més no en la qüestió nacional mantenen diferències. Això sí, revisant la llista de diputats independentistes, alguns diputats d'Unió són molt més propers a Artur Mas que no pas a Josep Antoni Duran i Lleida en llenguatge nacional. Dels 17 diputats d'UDC, 7 són independentistes, és a dir, un 41%.

En aquest 41% s'hi compta el diputat i actual alcalde de Vic, Josep Maria Vila d'Abadal. Considera "una bona notícia que al grup majoritari al Parlament de Catalunya més de la meitat dels diputats siguin independentistes", i es mostra convençut que "començarà un canvi d'actitud molt important del Parlament respecte a Espanya, perquè el peix al cove que havia de servir per a avançar nacionalment ja no té sortida". Vila d'Abadal confessa que no se

sorpren pel resultat del recompte de diputats independentistes que ha fet EL TEMPS. Considera "molt lògic" el creixement del nombre de diputats de CiU que es declaren independentistes si es té en compte el resultat de les relacions entre Catalunya i Espanya darrerament: "Es produeix un transvasament de gent que creia que es podia treballar pel nostre país dins l'estat espanyol i arribar a la plenitud del desenvolupament de l'autogovern de Catalunya, i jo era un d'aquests. Però ja des de l'època de José María Aznar, i ara rematat amb la sentència del Tribunal Constitucional, molts hem optat per defensar una Catalunya independent", argumenta.

L'alcalde de Vic, a més, adverteix que tant CDC com UDC "hauran de repensar la seva estratègia interna respecte a la independència", perquè "hi haurà més accions contundents d'algun tribunal espanyol que acceleraran el procés d'independència". Tot i que el 41% dels diputats demòcrata-cristians siguin independentistes, la línia del partit que marca Duran i Lleida és ben clara. "Dins Unió hi ha un corrent, sobretot d'històrics dels anys 50, que són clarament independentistes, perquè des de la seva fundació, UDC defensa la confederació d'estats, i per a això necessites ser un estat; així doncs, UDC hauria de ser independentista. Però la majoria del comitè d'Unió no veu prioritari tenir un estat propi i, per tant, l'opció indepen-

**Artur Mas
i Gabarró**

CDC
Barcelona

**Felip Puig
i Godes**

CDC
Barcelona

**Meritxell Borràs
i Solé**

CDC
L'Hospitalet de Llobregat

**Oriol Pujol
i Ferrusola**

CDC
Barcelona

**Antoni Castellà
i Clavé**

UDC
Barcelona

**Lluís Recoder
i Miralles**

CDC
Sant Cugat del Vallès

**Irene Rigau
i Oliver**

CDC
Banyoles

LES CARES DE L'INDEPENDENTISME

**Neus Munté
i Fernández**

CDC
Barcelona

**Lluís Corominas
i Díaz**

CDC
Castellar del Vallès

**Francesc Homs
i Molist**

CDC
Taradell

**Josep Rull
i Andreu**

CDC
Terrassa

**Josep M. Vila
d'Abadal i Serra**

UDC
Vic

**J. Lluís Cleries
i González**

CDC
Barcelona

**Maria Glòria
Renom i Vallbona**

CDC
Barcelona

**Marta Llorens
i Garcia**

UDC
Vilanova i la Geltrú

**Jordi Turull
i Negre**

CDC
Parets del Vallès

**Joan Recasens
i Guinot**

UDC
Barcelona

**David Bonvehí
i Torras**

CDC
Fonollosa

**Anna Figueras
i Ibáñez**

CDC
Barcelona

**Montserrat Ribera
i Puig**

CDC
Guardiola de Berguedà

**Joan Monell
i Comas**

CDC
Pineda de Mar

**Assumpció Lailla
i Jou**

UDC
Barcelona

**Jordi Cuminal
i Roquet**

CDC
Sant Celoni

**Pere Regull
i Riba**

CDC
Vilafranca del Penedès

**Gerard M.
Figueras i Albà**

CDC
Vilanova i la Geltrú

**Francesc Bragulat
i Bosom**

CDC
Barcelona

**Maria Senserrich
i Guitart**

CDC
Igualada

**Roger Montañaola
i Busquets**

UDC
Palafurgell

**Eudald Casadessús
i Barceló**

CDC
Ripoll

**María Dolors
Rovirola i Coromí**

CDC
Vilademuls

**Carles Puigdemont
i Casamajó**

CDC
Amer

**Lluís Guinó
i Subirós**

CDC
Besalú

**Begonya
Montalbán i Vilas**

CDC
Mont-ras

**Albert Batalla
i Siscart**

CDC
La Seu d'Urgell

**Marta Alòs
i López**

UDC
Lleida

**Joan Reñé
i Huguet**

CDC
Mollerussa

**Ramona Barrufet
i Santacana**

CDC
Arbeca

**Agustí López
i Pla**

CDC
Sort

**Antoni Balasch
i Parisi**

CDC
Albesa

**Meritxell Roigé
i Pedrola**

CDC
Tortosa

**Carles Pellicer
i Punyed**

CDC
Reus

**F. Xavier Pallarès
i Povill**

CDC
Tortosa

**Francesc Sancho
i Serena**

CDC
Sant Carles de la Ràpita

**Joan Puigcercós
i Boixassa**

ERC
Ripoll

**Anna Simó
i Castelló**

ERC
L'Hospitalet de Llobregat

**Laura Vilagrà
i Pons**

ERC
Santpedor

**Oriol Amorós
i March**

ERC
Barcelona

**Marc Sanglas
i Alcantarilla**

ERC
Barcelona

**Pere Aragonès
i García**

ERC
Pineda de Mar

**Carme Capdevila
i Palau**

ERC
La Floresta

**Pere Vigo
i Sallent**

ERC
Ribes de Freser

**Carmel Mòdol
i Bresolí**

ERC
Montoliu de Lleida

**Sergí de los Ríos
i Martínez**

ERC
Tarragona

**Joan Laporta
i Estruch**

SI
Barcelona

**Alfons López
i Tena**

SI
Sagunt

**Uriel Bertran
i Arrué**

SI
Badalona

**Antoni Strubell
i Trueta**

SI
Girona

**Dolors Camats
i Lluís**

ICV
Barcelona

dentista a Unió és minoritària”, sentència Josep Maria Vila d’Abadal.

El 30% que no ho són. Els 19 diputats restants de CiU –9 de CDC i 10 d’UDC–, se senten igualment còmodes al grup parlamentari. Un altre alcalde emblemàtic de CiU, el figuerenc Santi Vila, remarca que aquesta precisament és la genètica de CiU, “una federació molt oberta i plural, amb unes idees clau molt transversals, el catalanisme polític entès en clau sobiranista, on tenim cabuda perfils diferents”. Vila descriu clarament els dos sectors, que ja s’ha vist que tenen poc a veure amb la pertinença a CDC o a UDC: “Hi ha un sector de diputats, tal com veig, i com ja intuïa, majoritari, que es declara obertament independentista, i un altre sector, entre els quals em compto jo, que sempre hem pensat que l’Espanya plurinacional ha de ser possible. Som els moderats.” Amb tot, l’alcalde de Figueres reconeix que la sentència del TC ha estat “un desaire per als moderats”, i que en aquesta legislatura hauran de veure “si ens desaira definitivament o no”. “Si ens en sortíssim amb el concert econòmic, seria un gest que confirmaria que l’Espanya plural, la diversitat nacional que ens enriqueix a tots, encara és possible. Però ens ho hem de creure tots, no solament la perifèria, perquè per a sortir de la crisi és imprescindible de tenir un govern aliat a Madrid”, argumenta.

A diferència d’alguns altres membres de CiU, Santi Vila mai no ha estat am-

La victòria folgada de CiU a les eleccions ha permès de mantenir la majoria absoluta de diputats nacionals a la cambra catalana. 43 parlamentaris dels 62 de CiU, a més, es declaren independentistes.

bigu respecte a l’autodeterminació de Catalunya. Tampoc ara que reconeix estar en minoria: “Mai no seré un independentista per voluntat. Si ho fos, ho seria per força, quan ja realment no hi hagués res a fer. Si no ens en sortíssim amb el concert econòmic, potser arribaria el dia de ser independentista per la força. Els moderats ara som contra les cordes”.

A ICV costa més. Dels deu diputats d’ICV, només un, la portaveu parlamentària del grup, Dolors Camats, accepta de definir-se com a independentista. Però amb matisos. “Em sento

còmoda amb el federalisme que defensa ICV-EUiA, dins el qual Catalunya podria ser un estat propi. Però ara no és el moment de fer una consulta.” Això sí, Camats remarca que se sent molt allunyada dels plantejaments que fan alguns altres partits del Parlament, i deixa clar que “no tots els independentistes som en el mateix sac”.

En canvi, el dirigent històric Jaume Bosch, de qui molts donaven per fet que era independentista, ho desmenteix: “Jo defenso el dret a l’autodeterminació, però primer s’ha de demostrar que la confederació amb l’estat espanyol, que al meu entendre és la millor opció per a

ERC i ICV, amb grup parlamentari propi, es queden fora de la mesa

Dijous passat, a mig matí, s’obria oficialment la novena legislatura al Parlament de Catalunya amb la demòcrata-cristiana Núria de Gispert com a substituïda del republicà Ernest Benach. Al primer discurs, la presidenta de la cambra va remarcar allò que tots els parlamentaris, de tots els colors polítics, veuen clar: que vénen quatre anys amb una agenda política marcada prèviament pels “interrogants de la relació Catalunya-Espanya, la crisi i la desafecció”. La segona autoritat del país va ser escollida amb el suport de 77 diputats (62 de CiU, 6 del PSC, 6 del PP i els 3 de C’s). La resta de cadires de la mesa del Parlament van quedar repartides entre CiU, PSC i PP, i en quedaren fora les forces ara més minoritàries, és a dir, ERC, ICV, SI i C’s. Lluís

Corominas, de CiU, serà vice-president primer, i Higiní Clotas, del PSC, el segon. La secretaria primera l’ocuparà Jordi Cornet (PP), la segona Montserrat Tura (PSC), i la tercera i la quarta Josep Rull i Dolors Batalla, tots dos de CiU. Així doncs, a la mesa del Parlament hi haurà dos independentistes de cor, Corominas i Rull.

Els ecosocialistes han denunciat la paradoxa que el Parlament més plural de la història tindrà la mesa menys plural. Des d’ERC l’arraconament s’interpreta per la tria que, segons ells, ja ha fet CiU entre Esquerra i el PP. El partit de Joan Laporta va presentar el seu diputat gironí, Toni Strubell, per a tots els càrrecs. I els seus diputats van restar asseguts quan es va investir la presidenta del Parlament.

mantenir la cohesió social, és inviable. Per a Bosch, que lògicament coincideix amb la línia oficial d'ICV, convocar una consulta independentista en aquesta legislatura “seria un error gravíssim, a més de ser impossible i inconvenient”, si bé des d'ICV admeten que en un futur es podria considerar l'exploració d'unes altres vies de relació amb Espanya. El diputat assegura que en una consulta “no votaria ni sí ni no; m'abstindria”.

Els ecosocialistes han traçat un full de ruta que preveu diverses etapes abans que el partit no es trobés abocat a pronunciar-se sobre la independència de Catalunya en un sentit o un altre. De primer vol mirar de desplegar plenament d'Estatut, i si aquesta via fracassa, s'encaminaria cap a la reivindicació d'un estat federal.

ERC els demana un gest. El partit liderat per Joan Puigcercós s'ha compromès a sotmetre a debat al Parlament una consulta sobre la independència en aquesta legislatura. Per això, si bé considera una bona notícia que hi hagi tants independentistes als escons convergents, es mostra a l'expectativa de l'actitud que tinguin aquests diputats. La portaveu parlamentària d'ERC, Anna Simó, els llança una pregunta ben directa: “Quantes d'aquestes persones estarien disposades a donar suport a la convocatòria d'una consulta i, en cas que es convoqués, què votarien? Això ens pot donar una xifra dispar respecte als que es declaren independentistes.” Amb tot, Simó reconeix que hi ha hagut un avanç nacional clar, que atribueix a l'acció d'ERC: “Si EL TEMPS hagués fet aquesta pregunta fa quinze anys, estic convençuda que el nombre de diputats hauria estat molt menor, i això és perquè l'independentisme ha anat guanyant adeptes al marge del discurs identitari; s'hi ha afegit el vessant social i econòmic. I això no ha estat per generació espontània, sinó per una política activa, principalment d'ERC.”

La diputada republicana considera que els 43 diputats de CiU practiquen un “independentisme passiu”, i els demana que, “encara que el seu partit no sigui independentista, no frenin el procés i ens ajudin a caminar cap a la plena sobirania”. En aquest sentit, la portaveu parlamentària reconeix que

Les consultes han estat un revulsiu social a favor de la causa independentista. A la imatge, la votació del 13 de desembre de l'any passat a Sant Cugat del Vallès.

ERC està disposada a “renunciar en un primer terme a la qüestió del referèndum i a fer costat a CiU pel concert econòmic, que és un clam majoritari en el territori”, però si això fracassa reclamen a CiU que doni confiança a la proposta de referèndum d'ERC.

L'ex-consellera d'Acció Social i Ciutadania, Carme Capdevila, va una mica més enllà i demana als convergents independentistes que es constitueixin com a “grup de pressió per a fer aflorar aquest sentiment i que es tradueixi en polítiques concretes de CiU”. A parer de Capdevila, el problema de CiU és que, si bé “la independència és una opció majoritària a les seves files dirigents, l'amaguen dins el calaix perquè no hi ha prou valentia”, i els adverteix que mai no sabran si és el moment o no de demanar el parer al poble català si ells mateixos no prenen posició pública. “L'independentisme de saló no existeix. Que no tinguin pudor i es manifestin públicament, perquè no és lògic que, essent l'opció del 70%, el

30% restant del partit marqui el full de ruta”, sentència Capdevila.

Finalment, un diputat novell d'ERC, Marc Sanglas, recorda als diputats independentistes de CiU que, a banda “de declarar-se independentistes”, cal que facin gestos en aquest sentit: “No crec que aquests 43 diputats hagin sortit per generació espontània ara. La majoria ja hi eren a la legislatura anterior, i cap no va votar la proposta d'ERC sobre la independència”, rebla.

Només 4 diputats independentistes. Solidaritat Catalana per la Independència és més radical en la seva valoració. El número dos de SI, Alfons López Tena, titlla “d'absolutament irrellevant” la proclama d'aquests diputats si s'aixopluguen sota les sigles de CiU, perquè, “com va remarcar Joana Ortega, la número dos de Mas, CiU no és independentista en absolut”. Per al partit encapçalat per Joan Laporta, l'existència d'aquests 43 diputats “té el mateix efecte que si hi hagués independentistes al PP o a qualsevol partit automista”. I, encara més, si la xifra oficial d'independentistes al Parlament és de 14, per a SI és només de 4, perquè “no parlem de posicions individuals, sinó de la pràctica política concreta del partit en què es troben aquests diputats”.

Només 19 diputats dels 62 del grup d'Artur Mas no es defineixen independentistes

Gemma Aguilera